

Becerikli Psikopotlar Yetiştirmiyelim

Şark klasiklerinde anlatılır. Henüz bıyığı yeni terleyen İranlı Ubeyd-i Zakani Ömer Hayyam, Battani, İbn-i Heysen, Biruni gibi ilim adamlarına özenerek bilim adamı olmak ister. Genç yaşta bilimsel araştırmalara ilgi duyar. Çalışmalarını da matematik ve astronomi üzerine yoğunlaştırır. Büyük caba harcayarak genç yaşta uzay hakkındaki çalışmalarını sunmak üzere o zamanın adetine uygun olarak çalışmalarını Şiraz hükümdarı Ebu İshak'a takdim etmek üzere bugünün özel kalem müdürü olarak Şahın mabeyincisinin huzuruna çıkar ve meramını Mabeyne arz eder.

Şahın mabeyini, Şah Ebu İshak'ın huzuruna çıkarak genç bilim adamı Ubeyd-i Zakani'nin isteğini iletir. Şah ise o anda maskarasıyla, çalgıcısıyla eğlenip vakit geçirdiği için genç bilim adamı Zakani'yi huzura kabul etmez. Şah'ın huzurundan çıkan mabeyinci, gence: “Şahımız şu anda maskarasıyla eğleniyor. Dolayısıyla sizi içeri kabul etmiyor.” diyerek, genç bilim adamı Zakani'yi geri çevirir. Zakani büyük umut kırıklığı içinde mabeyin odasını terk ederken ağzından şu beyit dökülür:

“İlimde ve hünerde benim gibi ilerlemeye çalışma ki, büyükler katında önemsiz görünüp hakarete uğramayasın. Sen zamane adamlarının gözüne girmek istersen arsız ve yüz­süz ol, dalkavukluk et, çalgı çal.”

Bu delikanlı büyük bir moral çöküntüsü içinde şahın sarayından çıkar çıkmaz yaptığı bilimsel çalışmaları yırtar atar. Ve o günden sonra da bilimsel çalışmalarla uğraşmayı bırakır. Şayet Şah Ebu İshak maskarayı bırakıp bu genci huzuruna davet edip dinleseydi, İslam medeniyetinde ve ilim tarihinde kalıcı harflerle onun ismi de “ Ubeyd-i Zakani “ olarak yazılacaktı.

Bilimsel çalışmalarının hora geçmemesi Zakani'nin son derece gücüne gider. Bunun hıncını almak için kendini edebiyata vererek çok iğneli cümlelerle, nüktelerle, fıkralarla bilimsel çalmalara mani olanları konu alan yazılar yazar. Ve der ki: “**Ey hoca! Gücün yettiği kadar ilim tahsil etmekten vaz geç. Böyle yaparsan bir günlük nafakanı bile kazanamazsın. Var git maskaralığı, dalkavukluğu kendine sanat yapıp çalgıcılığı öğren de büyük küçük şah dâhil herkes sana itibar etsin.**” Şimdi buraya bir nokta kayarak günümüz gelelim. Demek ki tarihten ibret alınmayınca mili milimine aynen tekrar ediyor.

Şimdi eğri oturalım ama doğru konuşmak için de bin bir dereden su getirmeyelim. Ağzımızı eğip bükmeden konuşalım. Oturduk mu en sade vatandaşımızdan tepedeki büyüğümüze kadar hepimiz herkes başta evladından (çok şükür ben etmiyorum. Etmeyen arkadaşlara da bir sözüm yok.) olmak üzere gençlerden koro halinde şikâyet ediyoruz. Koro halinde : “ Gençler laf dinlemiyor” Ben her yerde şu kanaatimi ısrarla vurguluyorum. 55 yıldır gençlerle beraberim. Gençler kadar laf dinleyen başka bir kesim görmedim. Ama genç, boş laf dinlemiyor. Söyleyecek sözünüz varsa gençler laf dinliyor.

İbn-i Haldun'a soruyorlar. “**Çocuklarımızı nasıl terbiye edelim?**” İbn-i Haldun: “**Çocuklarınızı terbiye etmeye çalışmayın. Zira zaten onlar size benzeyeceklerdir. Yeter ki siz kendinizi terbiye edin.**”

Şimdi elimizi şakağımıza koyalım ve düşünelim. Biz anne- baba, büyükler olarak çocuklarımıza örnek olabiliyor muyuz? Ekmeği elimizden düşürdüğümüzde rahmetli ninem

yerden ekmeği aldırır, üç defa öperek alnımıza koydururdu. Ve derdi ki: “ **Ekmeğe hürmet edin ki karnınız doysun. Yoksa ekmeğin tavşan olur siz tazı olarak hayat boyu arkasından koşmak zorunda kalırsınız.**” Okuma – yazma bilmeyen ninemin sözüne bir itirazınız var mı? Hepinizin “ **yok**” dediğini duyuyorum. Haydi gelin bir de yeni öğretim yılında geleceğin anne- babalarını ilim ve devlet adamlarını yetiştirecek bir eğitim kurumu olan Kadıköy Anadolu Lisesinde eğitim yılının açılışını atılan simitlerle kutlayıp yere atılan simitleri süpürge ile temizleyen hizmetlilerin yürek yakan görüntüsüne bakalım. Beyoğlu’nda geleceğin pırıl pırıl mühendis adayının alkol parası vermediği için öldürülmesine ne diyelim? Trafikte yan baktın, yol vermedin diye bir araba sopa atılıp öldürülen vatandaşlarımıza ne diyelim. Bu misaller olabildiğince çoğaltabilirsiniz.. Demek ki yol, köprü ve gök delenler, akıllı evler ve akıllı telefonlar insanı medenileştirmiyor.

Yıllardır eğitimin içinde gençlerle beraberim bugün okullarımızda eğitimin yerine tamamen öğretim almıştır. **Herkes şampiyon çıkarmakla meşgul. “ İyi insan” yetiştirmek gibi bir derdimiz yok.** Okullarda okuyan çocukların hepsi doktor, mühendis yapamayız ama eğitime en açık olarak yaratılan insanı, eğitimle iyi insan yapabiliriz. Bedava kitap, tablet bilgisayar vermeyen, sınıflarında akıllı tahta bulunmayan ülkeler bu eğitimi veriyor da, sayıları bir milyonu aşan eğitimci arkadaşlarımız bu eğitimi neden veremiyor? Bu konuda şakağımızı iki elimizin arasına koyup hep beraber düşünelim. Bana göre eğitimde terazinin dili yanlış. Dili yanlış terazi ile doğru tartı yapamayız, yanlışlara devam ederiz. Üstelik eğitimdeki yanlışları hemen yarın telafi edemeyiz. Bu yanlış telafi için yıllar gerekir.

Yukarı çıkmıyorum ilimizin her ilçesinde ve Türkiye genelinde belediyelerin çalışmalarını gözlüyorum var mı, yok mu festivaller. Her belediye bir şey uydurmuş. Festivalde çalgı, türkü eğlence gırla ve buralara dökülen paraların haddi hesabı yok. Ama bu festivallerde okullara ve gençlere yönelik en ufak bir eğitim faaliyeti göremezsiniz. Bazı belediyeler öğrencilere defter, kalem, cetvel dağıtmayı da eğitim faaliyeti sanıyorlar. Eğitim; çocuğun dimağını şekillenmektir Festivallerde ise maskaralık, dalkavukluk, çalgıcılık tavanda, eğitim tabanda. Hiç kimsenin hiç kimseden şikâyet etmeye hakkı yok. Durum böyle devam ettikçe Allah korusun yarın trafikte, sokakta, en korunaklı akıllı evlerde kendimizi güvende hissedemeyeceğiz. Yazımı Lisemizin kardeş okul müdürünün her sene başı öğretmenlere gönderdiği bir mektupla bitiriyorum “Okul Müdürünün Günlüğünden- Kadir Keskin” (sahife : 486)

Daha ülkemizde Erasmus, Avrupa projesi gibi çalışmaların adının duyulmadığı bir dönemde müdürü bulunduğum Manisa Lisesi olarak 1985 yılında Almanya Ingolstadt şehrindeki Apian Lisesi ile “Kardeş Okul” projesi başlatmıştık. Meslektaşım F. Riederer, odasında çerçeve içinde gayet güzel bir yazı ile yazılmış bir levhayı göstererek: “**Bunun bir mektup olduğunu her öğretim yılı başında bu mektubu kendi okulunda ve ilde görev yapan öğretmenlere yazarak gönderdiğini**” söylemişti. Mektubun içeriğini aynen aktarıyorum:

“**Bir toplama kampından sağ kurtulanlardan biriyim. Gözlerim hiçbir insanın görmemesi gereken şeyleri gördü. İyi eğitilmiş ve yetiştirilmiş mühendislerin inşa ettiği gaz odaları, iyi yetiştirilmiş doktorların zehirlediği çocuklar, işini iyi bilen hemşirelerin vurduğu iğnelerle ölen bebekler, lise ve üniversite mezunlarının vurup yaktığı insanlar... Eğitimden bu nedenle kuşku duyuyorum. Sizlerden istediğim şudur: Öğrencilerinizin insan olması için çaba harcayın. Çabalarınız bilgili canavarlar ve becerikli psikopatlar üretmesin. Okuma yazma, matematik, çocuklarınızın daha fazla insan olmasına yardımcı olursa ancak o zaman önem taşır.”**

Sıradan emekli bir eğitimci olarak ben de diyorum ki: sınıfta öğretmen arkadaşlarımızın burnunun kırılmaması, sokakta veliler tarafından dövülmemesi, Mehmetçiklerimizin ve güvenlik kuvveti polislerimizin tuzağa düşürülüp şehit edilmemesi, hasta taşıyan ambulanslarla, okuduğu okulun molotofla yakılmaması için iyi insan yetiştirmeliyiz. Kısacası rahmetli üstad Necip Fazıl'ın deyişiyle **“Gâvurun çocuğu okuyunca atomu bölen, bizim çocuk okuyunca vatani bölen.”** Gençler yetiştirmeyelim.

EĞİTİM... EĞİTİM... İLLA Kİ EĞİTİM... Yoksa içinde bulunduğumuz gemiyle hep beraber batarız.

Not: Bilgi ve onayım dışında bazı büyük yayınevleri tarafından kitaplarımın internetten satışı yapılmaktadır. Buradan bana dönen tek kuruş varid değildir. Konu ile ilgili yasal çalışmalarım devam etmektedir.kitaplarıma ilgi duyan okurlarım internetten değil, kadirkeskin45@hotmail.com adresimden temin edebilirler.WWW.KADİRKESKİN.NET